

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 281/2017-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. septembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Mariánom Alušicom, advokátska kancelária, Bieloruská 5210/7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 135/2009 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv postupom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 135/2009 porušené boli.

2. ■■■■■ priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd Bánovce nad Bebravou povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresnému súdu Bánovce nad Bebravou prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 135/2009 konať bez zbytočných prietahov.

4. Okresný súd Bánovce nad Bebravou je povinný uhradiť ■■■■■ trovy konania v sume 468,51 € (slovom štyristošesťdesiatosem eur a päťdesiatjeden centov) na účet jej právneho zástupcu, advokáta JUDr. Mariána Alušica, advokátska kancelária, Bieloruská 5210/7, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. marca 2017 doručená sťažnosť ■■■■■, ■■■■■ (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej JUDr. Mariánom Alušicom, advokátska kancelária, Bieloruská 5210/7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 135/2009.

2. Ústavný súd prijal sťažnosť sťažovateľky uznesením č. k. III. ÚS 281/2017-12 z 25. apríla 2017 na ďalšie konanie.

3. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je účastníčkou konania vedeného pred okresným súdom pod sp. zn. 4 C 135/2009, a to na strane navrhovateľky, kde konanie bolo začaté na základe návrhu podaného 2. októbra 2009.

4. Sťažovateľka v sťažnosti argumentuje, že v jej veci nebolo dosiaľ prijaté meritórne rozhodnutie a konanie prebieha viac ako sedem rokov, a teda celkovú dobu považuje za neprimeranú.

5. Sťažovateľka je toho názoru, že predmet konania v jej veci sa nevyznačuje zložitou, ktorá by odôvodňovala uvedenú neprimeranú dĺžku konania, pričom sama svojím správaním ako účastníčka konania k zbytočnému predĺženiu konania nijako neprispela.

6. V označenom postupe okresného súdu sťažovateľka vidí porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

7. Sťažovateľka na základe uvedenej argumentácie navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 135/2009, prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietahov, priznal jej náhradu trov právneho zastúpenia a tiež primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €.

8. Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadril okresný súd prostredníctvom svojho predsedu, ktorý v stanovisku doručenom ústavnému súdu 2. júna 2017 prezentoval názor, že doterajšia dĺžka sťažovateľkou namietaného konania nie je zapríčinená zbytočnými prietahmi, ktoré by spôsobil svojím postupom okresný súd. Okresný súd na podporu svojho stanoviska sumarizoval tieto argumenty:

„Z uvedeného je tak zrejmé, že neprimeraná dĺžka konania je spôsobená samotnou žalobkyňou, ako aj objektívnymi okolnosťami, a to prekážkami postupu súdu podľa § 161 a nasl. Civilného sporového poriadku (do 30.06.2016 podľa § 107 a iných OSP). V žiadnom

případe sa však nejedná o zbytočné prietahy spôsobené súdom. Podiel žalobkyne na dĺžke konania spočíva v tom, že v podanej žalobe označila za žalovaných aj osoby, ktoré v čase podania žaloby už nežili, časť žalovaných označila bydliskom, ktoré nezodpovedalo skutočnosti a u žalovaných fyzických osôb neuviedla dátumy narodenia, čo malo za následok, že až po roku a 9 mesiacoch od podania žaloby súd zistil všetky relevantné údaje o bydliskách a úmrtiach žalovaných a mohol rozhodnúť o zastavení konania voči označeným žalovaným, ktorí zomreli pred začatím konania (20.07.2011). Následne v priebehu konania zomreli viacerí zo žalovaných, ako aj žalovaný, ktorý bol ustanovený ostatným žalovaným za spoločného zástupcu. V dôsledku týchto objektívnych okolností súd nemohol v konaní rozhodnúť vo veci samej, ale zisťoval okruh dedičov po zomrelých a pripájal si dedičské rozhodnutia, čím odstraňoval prekážky postupu konania, v dôsledku ktorých nebolo do dnešného dňa možné vo veci rozhodnúť. Tento stav je zapríčinený veľkým množstvom žalovaných vo vyššom veku, ktorí v priebehu konania zomreli. Vzhľadom na predmet sporu súd nemôže v konaní pokračovať s potenciálnymi dedičmi, ale až po skončení konkrétneho dedičského konania s dedičom zomrelého žalovaného. Okrem toho dĺžku konania spôsobilo aj zisťovanie adresy pobytu viacerých žalovaných v súvislosti s doručovaním písomnosti súdu a doručovanie písomnosti do cudziny. Voči pôvodne označeným 29 žalovaným bolo konanie zastavené, pretože zomreli už pred začatím konania. Ich spoluvlastnícke podiely na sporných nehnuteľnostiach však nadobudli dedičia a keďže predmetom konania je určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti bez označenia konkrétneho spoluvlastníka, ktorý by mal zapísaný podiel navyše, musia byť stranami sporu všetci podieloví spoluvlastníci. Napriek zastaveniu konania voči 29 žalovaným označila žalobkyňa namiesto nich riadne nových žalovaných až v decembri 2014. To znamená, že minimálne do decembra 2014 bola dĺžka konania zapríčinená okrem úmrtí žalovaných aj procesným postupom žalovanej. Následne až do dnešného dňa nie je možné o žalobe vecne rozhodnúť, pretože tomu bránia prekážky spočívajúce v úmrtiach žalovaných v priebehu konania, v dôsledku čoho musí súd čakať na právoplatné skončenie dedičských konaní.“

9. Vo svojom vyjadrení k stanovisku okresného súdu doručenom ústavnému súdu 4. júla 2017 sťažovateľka prezentovala svoj súhlas s upustením od ústneho pojednávania v jej veci a zotrvala na dôvodoch podanej sťažnosti. Svoju argumentáciu takto doplnila:

„Okresný súd Bánovce nad Bebravou vo svojom vyjadrení poukazuje okrem iného na to, že neprimeraná dĺžka konania je spôsobená aj žalobkyňou, toto tvrdenie jednoznačne odmietam. Žalovaná reagovala na každú výzvu súdu v lehote, ktorú určil súd. Pokiaľ ide o označenie účastníkov sťažovateľka vychádzala z údajov, ktoré jej boli známe z výpisu LV, iné údaje nemohla mať k dispozícii. Ďalej chcem uviesť, že samotné súdne konanie bolo vyvolané nesprávnym postupom orgánov, ktoré vo veci predtým rozhodovali. Poukazujem na to, že Ústavný súd SR hodnotil objektívne dĺžku konania, pričom treba zobrať do úvahy aj efektívnosť jednotlivých úkonov, ktoré z chronológie vyplýva, že ich bolo urobené vysoký počet, avšak efektívnosť sa neprejavila vo výsledku.“

10. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami, ako aj s obsahom súvisiaceho spisu dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

11. Ústavný súd preskúmal na vec sa vzťahujúci súdny spis okresného súdu, ako aj vyjadrenia účastníkov konania a dospel k týmto pre posúdenie sťažnosti relevantným zisteniam:

Sťažovateľka sa na okresný súd obrátila so svojím návrhom na určenie vlastníckeho práva k špecifikovaným nehnuteľnostiam 2. októbra 2009. Po doplnení podaného návrhu z jej strany 22. decembra 2009 okresný súd ostal nečinný približne štyri mesiace a reagoval až výzvou na úhradu súdneho poplatku z 19. mája 2010. Ďalším obdobím krátkodobejšej nečinnosti okresného súdu je podľa zistení ústavného súdu etapa konania v rozmedzí od novembra 2010, keď okresný súd vykonal vedľajšie technické úkony konania, a síce zisťovanie aktuálneho pobytu účastníkov konania, až do mája 2011, keď okresný súd opätovne pristúpil k vykonávaniu obdobných úkonov. Okresný súd uznesením z 20. júla 2011 rozhodol o zastavení konania proti špecifikovanému okruhu sťažovateľkou označených odporcov, a to z dôvodu ich úmrtia ešte pred začiatkom konania. V nasledujúcom období v priebehu rokov 2011 až 2013 okresný súd pristúpil k doručovaniu

písomností účastníkom konania, priebežne adresoval výzvy na poskytnutie súčinnosti kompetentným subjektom, realizoval technické úkony smerujúce k zisteniu aktuálneho pobytu účastníkov konania, ustanovil tiež účastníkom konania na strane odporcu spoločného zástupcu, následne v apríli 2013 vykonával úkony smerujúce k príprave pojednávania, ktoré sa uskutočnilo 16. mája 2013 a bolo odročené na účel vypočutia svedka. Prekážkou vykonania ďalšieho termínu pojednávania sa stalo úmrtie niektorých účastníkov konania na strane odporcov, ktoré si automaticky vyžiadalo zisťovanie výsledku dedičských konaní po poručiťoch, podávanie podnetov k náhradnému dedičskému konaniu, rozhodovanie o pripustení vstupu ďalších účastníkov do konania na strane odporcu, adresovanie výziev účastníkom konania, doručovanie písomnosti účastníkom konania, zisťovanie aktuálneho pobytu účastníkov a ustanovenie nového spoločného zástupcu účastníkom konania na strane odporcu. Všetky tieto úkony boli okresným súdom vykonávané priebežne od júla 2013 až do februára 2017.

12. Z písomného vyjadrenia okresného súdu doručeného ústavnému súdu 2. júna 2017, ako aj z nasledujúceho aktuálneho vyjadrenia okresného súdu vyplýva, že prekážkou rozhodnutia o návrhu sťažovateľky sú prebiehajúce neukončené dedičské konania po poručiťoch (účastníkoch konania na strane odporcu). V čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľky nebola teda jej vec pred okresným súdom ukončená prijatím meritórneho rozhodnutia.

II.

13. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má

právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

15. Otázku existencie zbytočných prietáhov v konaní a porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd skúma vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, a preto aj v prípade sťažovateľky preskúmal z hľadiska charakteru prejednávanej veci jej skutkovú a právnu zložitosť, správanie sťažovateľky v priebehu konania a napokon aj postup okresného súdu.

16. Pokiaľ ide o prvé kritérium, t. j. faktickú a právnu zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom namietaného konania je určenie vlastníckeho práva k špecifikovaným nehnuteľnostiam, teda ide o predmet konania, ktorý tvorí pravidelnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov pokrytú rozsiahlou judikatúrou. Vec preto nemožno považovať za právne zložitú. Pôvodne podaný návrh sťažovateľky smeroval proti značnému počtu označených účastníkov konania na strane odporcu (pôvodný počet 177 sťažovateľkou označených odporcov sa v priebehu konania mení v závislosti od výsledku dedičských konaní). Takto vymedzený široký okruh odporcov signalizuje určitý stupeň skutkovej zložitosti veci, ktorá sa ako taká prejavila už v počiatočnej etape konania a objektívne skomplikovala plynulý priebeh konania. Veľké množstvo účastníkov konania kladie zvýšené nároky na realizáciu technických úkonov smerujúcich k vytvoreniu predpokladov vykonania hlavného pojednávania, ako sú doručovanie písomností účastníkom konania, zisťovanie ich aktuálneho pobytu pre uvedený účel a pod. Ústavný súd tak uzatvára, že aj faktická zložitosť veci mala vplyv na doterajší priebeh konania okresného súdu.

17. V rámci posúdenia druhého kritéria používaného pre hodnotenie prípadných zbytočných prietáhov v súdnom konaní ústavný súd nezistil okolnosti, ktoré by signalizovali pasivitu zo strany sťažovateľky ako účastníčky konania. Vo svojom stanovisku jej okresný súd vytýka nedostatočnú aktivitu pri plnení povinnosti súvisiacich s požiadavkou perfektnosti podaného návrhu, keď podľa argumentácie okresného súdu mala sťažovateľka nesprávne označiť ako odporcov aj fyzické osoby, ktoré stratili procesnú

subjektivitu (zomreli) ešte pred podaním návrhu, ďalej v prípade niektorých odporcov uviesť neaktuálne bydlisko a niektorých odporcov označiť bez uvedenia dátumu narodenia ako údaj nevyhnutného pre ich jednoznačnú špecifikáciu, kde tieto relevantné informácie musel okresný súd podľa svojho vyjadrenia obstarávať vlastnou aktivitou v období až jedného roka a deviatich mesiacov. Ústavný súd je toho názoru, že v situácii, keď sú pre sťažovateľku ako účastníčku konania jedinou dostupnou možnosťou, ktorou pri získavaní potrebných identifikačných údajov disponuje, len verejne prístupné zdroje (v prípade sťažovateľky list vlastníctva), by bolo bezvýhradné trvanie na doplnení chýbajúcich údajov samotnou sťažovateľkou, ktorá nie je objektívne spôsobilá ich získať, odňatím spravodlivosti. Z týchto dôvodov sa ústavný súd s argumentáciou okresného súdu v uvedenom smere nemohol stotožniť a okresným súdom namietaný nedostatok aktivity kvalifikoval ako nepričítateľný na vrub sťažovateľke.

18. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup okresného súdu.

19. Ústavný súd po preskúmaní postupu okresného súdu v namietanom konaní dospel k záveru, že v počiatočnej etape posudzovaného konania sa vyskytli určité nedostatky v postupe okresného súdu, ktoré narušili plynulosť postupu konania. Tak ako to je uvedené v bode 11 tohto nálezu, ústavný súd zistil, že okresný súd bol v určitých úsekoch konania nečinný, keď nekonal bez toho, aby mu v tom bránila zákonná prekážka. Zároveň však treba povedať, že išlo o pasivitu krátkodobejšieho charakteru v celkovom rozsahu približne ôsmich mesiacov.

20. Ústavný súd pripomína svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07).

21. Ústavný súd je toho názoru, že technické úkony, ktoré okresný súd priebežne vykonával až do obdobia vzniku prekážky postupu konania (úmrtie niektorých účastníkov konania na strane odporcu), a síce úkony získavania informácii o aktuálnom pobyte účastníkov konania na strane odporcu, neboli zo strany okresného súdu realizované efektívnym spôsobom. V záujme zabezpečenia plynulosti konania bolo úlohou okresného súdu už od počiatku, keď mu bola skutočnosť značne širokého okruhu označených účastníkov konania na strane odporcu známa a keď bolo zjavné, že sťažovateľka nie je objektívne spôsobilá tieto relevantné údaje zistiť a podaný návrh v uvedenom smere doplniť, zvoliť pružný a efektívny spôsob získania týchto informácii, a to voľbou komplexného prístupu pri ich obstarávaní.

22. Na základe skutočností uvedených v bode 19 a 21 tohto nálezu ústavný dospel súd k záveru, že aj v dôsledku špecifikovanej nečinnosti a neefektívneho postupu okresného súdu vo veci sťažovateľky došlo k zbytočnému predĺženiu súdneho konania a spôsobeniu zbytočných prietáhov zo strany okresného súdu.

23. Ústavný súd však zároveň konštatuje, že ako osobitné objektívne okolnosti majúce vo veci sťažovateľky výrazne negatívny dopad na plynulý priebeh konania, treba vnímať aj stratu procesnej subjektivity u väčšieho počtu účastníkov konania na strane odporcu (úmrtie niektorých účastníkov konania v jeho priebehu), vytvárajúcu prekážku pokračovania v konaní až do momentu skončenia príslušných dedičských konaní. Tomuto stavu zodpovedá už ustálená judikatúra ústavného súdu (pozri napr. II. ÚS 3/00, I. ÚS 78/02, III. ÚS 42/02, III. ÚS 11/2012), podľa ktorej obdobie prerušenia konania založené zákonnou prekážkou postupu konania nemožno považovať za nečinnosť zakladajúcu zbytočné prietahy v konaní, a teda ho pripísať na vrub všeobecného súdu. Uvedená významná okolnosť bola ústavným súdom zohľadnená pri stanovení výšky finančného zadosťučinenia, ktorého priznania sa sťažovateľka vo svojej sťažnosti domáha.

24. Z petitu podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka žiadala ústavný súd aj o vyslovenie porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru v predmetnom konaní pred okresným súdom. Ústavný súd si už pri výklade

základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, z tohto dôvodu v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, III. ÚS 109/07).

25. Ústavný súd tak dospel k záveru, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli (bod 1 výroku nálezu).

26. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Keďže ústavný súd konštatoval porušenie základného práva sťažovateľky zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom v čase rozhodovania ústavného súdu nebolo konanie pred okresným súdom ukončené, formuloval príkaz adresovaný okresnému súdu, a síce konať vo veci sťažovateľky v namietanom konaní bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku nálezu)

III.

27. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 citovaného článku ústavy boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

28. Žiadosť o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia odôvodnila sťažovateľka „*protihodnotou utrpenej nemajetkovej ujmy spôsobenej zbytočnými priet'ahmi*“ a tiež stavom právnej neistoty trvajúcej vyše sedem rokov, keď bez určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorá otázka je predmetom namietaného konania, nemôže sťažovateľka ako spoluvlastník nehnuteľnosť užívať.

29. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

30. S prihliadnutím na nedostatky v postupe okresného súdu, ďalej berúc do úvahy všetky okolnosti daného prípadu (predovšetkým okolnosti označené v bode 23 tohto nálezu) a charakter prejednávanej veci sťažovateľky, ústavný súd považoval za primerané priznať sťažovateľke finančné zadosťučinenie v sume 1 000 €, tak ako to je uvedené v bode 3 výroku nálezu.

31. Sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadala priznať aj náhradu trov konania pred ústavným súdom. Pri určení výšky náhrady trov bolo treba vychádzať z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok roku 2016, ktorá predstavovala sumu 884 €. Úhradu priznal ústavný súd za tri úkony právnej služby vykonané v roku 2017 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti a vyjadrenie k stanovisku okresného súdu) v súlade s § 1 ods. 3, § 9, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Vychádzajúc z toho za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2017 prislúcha odmena 147,33 € a k tomu tiež režijný paušál 8,84 €. Ústavný súd priznal sťažovateľke náhradu trov konania za tri úkony právnych služieb vykonaných v roku 2017. Za tieto tri úkony právnej služby predstavuje celková priznaná odmena vrátane režijného paušálu sumu 468,51 €. Ústavný súd tak priznal sťažovateľke náhradu trov konania v celkovej sume 468,51 € (bod 4 výroku nálezu).

32. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 255 ods. 1 CSP).

33. Vzhľadom na znenie čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2017